

Arrest

nr. 105 374 van 20 juni 2013
in de zaken RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 18 oktober 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat B. VAN WEERDT en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 5 september 2011 België binnen en dient een asielaanvraag in op 6 september 2011.

Op 22 februari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 juni 2012 nr. 84 067 worden aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 24 juli 2012 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 2 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 15 oktober 2012 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 18 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten G. A. W.

geboren te G., op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 15.10.2012 (2)

Overwegende dat

betrokkene op 06.09.2011 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 23.02.2012 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 22.03.2012 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 03.07.2012 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 24.07.2012 een tweede asielaanvraag indiende, die op 02.08.2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten werd met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater); betrokkene op 15.10.2012 een derde asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij een bankkaart van de Kabuibank, op zijn naam, naar voren brengt, alsook een rekeninguittreksel; betrokkene hiermee wil aantonen dat hij wel degelijk van Ghazni (Afghanistan) afkomstig is; er echter reeds gedurende de eerste asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties, geen geloof kon gehecht worden aan de bewering dat betrokkene uit de provincie Ghazni afkomstig zou zijn en daar de laatste jaren ook daadwerkelijk gewoond zou hebben; er bijgevolg ook geen geloof kon gehecht worden aan de vermeende problemen die betrokkene aldaar zou gekend hebben; voornoemde documenten niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen; voornoemde documenten ook louter bewijswaarde hebben indien ze steunen op eerlijke en geloofwaardige verklaringen, wat in het geval van betrokkene betwist wordt; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 02.08.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

(...)."

2. Over de rechtspleging

2.1. De zaken 112 959 en 113 831 betreffen dezelfde bestreden beslissing en identieke verzoekschriften. De zaken worden gevoegd.

2.2. In de synthesesmemorie vraagt de verzoekende partij om de nota van de verwerende partij als onontvankelijk te beschouwen in zoverre deze laattijdig werd ingediend.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat in de zaak 112 959 de verwerende partij op vrijdag 30 november 2012 in kennis werd gesteld van het verzoekschrift en werd gevraagd om binnen de acht dagen een nota met opmerkingen in te dienen, overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De nota werd ingediend bij aangetekend schrijven van maandag 10 december 2012, dit is binnen de termijn van acht dagen zodat deze nota tijdig is ingediend en niet uit de debatten dient te worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesesmemorie zet verzoeker het volgende uiteen:

“4. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ zoals bedoeld in art. 51/8 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de Dienst Vreemdelingenzaken, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd (RvV, 10 april 2012, nr. 78 391).

Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053).

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld (RvV, 10 april 2012, nr. 78 391).

5. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om kennis te nemen van een beroep dat wordt ingesteld tegen een beslissing om een asielaanvraag overeenkomstig art. 51/8 van de Vreemdelingenwet niet in overweging te nemen is in principe beperkt.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een meervoudige asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. Een verzoekende partij kan immers de mogelijkheid om een nieuwe asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake eerdere asielaanvragen.

De bevoegdheid van de Raad is in principe beperkt tot de beoordeling van de in een nieuwe asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen, behoudens wanneer het een bewijselement betreft dat van dien aard is dat de eerdere beslissing anders zou geweest zijn indien dit element ten tijde van de eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen (RvV, 18 maart 2010, nr. 40 451).

6. *In de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming dd. 22 februari 2012 wordt getwijfeld aan de bewering van verzoeker dat hij afkomstig zou zijn uit Afghanistan.*

In de daaropvolgende asielaanvraag bracht verzoeker gegevens bij die wel degelijk aantonen dat hij afkomstig is uit Afghanistan. Verzoeker voegde bij zijn asielaanvraag een bankkaart van een Afghaanse bank op zijn naam en bijhorende rekeninguittreksels. Het betroffen gegevens die niet werden gevoegd bij eerdere asielaanvragen.

De nieuw bijgebrachte gegevens onderbouwen ontegensprekelijk de verklaring van verzoeker dat hij wel degelijk afkomstig is uit Afghanistan. Dientengevolge diende verwerende partij de asielaanvraag van verzoekende partij wel in overweging te nemen. De nieuw aangebrachte gegevens zijn immers elementen die ware ze voorgelegd ten tijde van de beoordeling van de eerste asielaanvraag deze beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

7. *Het middel is derhalve gegrond."*

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert de schending aan van deze bepaling die als volgt luidt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker voert aan dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft bijgebracht: hij voegde een bankkaart toe van een Afghaanse bank op zijn naam en bijhorende rekeninguittreksels. Verzoeker stelt dat hij deze stukken niet heeft voorgelegd bij zijn vorige asielaanvragen en meent dat deze aantonen dat hij afkomstig is uit Afghanistan, feit waaraan oorspronkelijk werd getwijfeld.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn derde asielaanvraag van 15 oktober 2012 volgende documenten heeft voorgelegd:

- een kopie van een bankkaart zonder vermelding van datum van afgifte of geldigheidsduur, op naam van verzoeker met een foto van verzoeker;
- een "statement of accounts" op naam van verzoeker daterend van 11 oktober 2012, waarop een adres van verzoeker in Kaboel vermeld wordt, dat de bank de Kabul Main Branch van de "New Kabul Bank" betreft, de datum van opening van de rekening (12 september 2009) en een overzicht wordt gegeven van verrichtingen op deze rekening, de eerste op 1 januari 2009, de laatste op 24 mei 2010.

Verzoeker verklaarde in verband met deze stukken tijdens zijn gehoor het volgende:

*"Bij mijn vorige aanvragen wilden ze niet geloven dat in ik 2009 -2010 in Ghazni verbleef. Ik heb nu mijn bankkaart bij met een uittreksel als bewijs dat ik daar was, ik was daar toen aan het werken.
In Ghazni is er oorlog, ik kan gewoon niet terugkeren, anders zou ik dat zeker wel doen."*

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

"betrokkene hierbij een bankkaart van de Kabulbank, op zijn naam, naar voor brengt, alsook een rekeninguittreksel; betrokkene hiermee wil aantonen dat hij wel degelijk van Ghazni (Afghanistan) afkomstig is; er echter reeds gedurende de eerste asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties, geen geloof kon gehecht worden aan de bewering dat betrokkene uit de provincie Ghazni afkomstig zou zijn en daar de laatste jaren ook daadwerkelijk gewoond zou hebben; er bijgevolg ook geen geloof kon gehecht worden aan de vermeende problemen die betrokkene aldaar zou gekend hebben; voornoemde documenten niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen; voornoemde documenten ook louter bewijswaarde hebben indien ze steunen op eerlijke en geloofwaardige verklaringen, wat in het geval van betrokkene betwist wordt; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen (...)."

Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij de door verzoeker neergelegde stukken en afgelegde verklaringen niet als nieuwe elementen beschouwt om volgende redenen: reeds tijdens de eerste asielaanvraag werd geen geloof gehecht aan de bewering dat verzoeker afkomstig is uit Ghazni en daar de laatste jaren zou gewoond hebben, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker daar gekend zou hebben; de voorgelegde stukken kunnen dit oordeel niet wijzigen en hebben slechts bewijswaarde indien ze steunen op eerlijke en geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is.

Verzoeker bestrijdt dit motief vooreerst met de opmerking dat er wel degelijk nieuwe elementen werden aangebracht, namelijk de bankkaart en het rekeninguittreksel met gedane transacties en dat deze gegevens aantonen dat hij wel degelijk in Afghanistan woonde. Vervolgens voert hij aan dat niet wordt gemotiveerd waarom de nieuw ingediende stukken niet de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker zouden aantonen en dat de echtheid van de stukken niet wordt betwist.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker vooreerst louter de redenen herhaalt waarom hij een derde asielaanvraag indiende, namelijk om aan te tonen dat hij wel in Afghanistan woonde. Met deze herhaling slaagt hij er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing, die een antwoord inhouden op deze redenen tot het indienen van een derde asielaanvraag, feitelijk onjuist zijn of kennelijk onredelijk zouden zijn. Er wordt herhaald dat nieuwe elementen "nieuw" moeten zijn, dit wil zeggen dat ze niet eerder voorgelegd zijn, maar tevens dat ze betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Verzoeker brengt stukken voor uit 2009 waarvan hij meent dat ze zijn oorspronkelijk relaas bewijzen. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat er tijdens de eerste asielaanvraag geen geloof werd gehecht aan de bewering dat verzoeker afkomstig is uit Ghazni en daar de laatste jaren zou gewoond hebben, zodat evenmin geloof kon worden gehecht aan de problemen die verzoeker

daar zou hebben gekend en dat de voorgelegde stukken dit oordeel niet kunnen wijzigen en bovendien slechts bewijswaarde hebben indien ze steunen op eerlijke en geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is.

Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom de nieuw ingediende stukken niet de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker zouden aantonen en dat de echtheid van de stukken niet wordt betwist, wordt vastgesteld dat de echtheid inderdaad niet wordt betwist in de bestreden beslissing, maar dat duidelijk wordt gesteld dat deze stukken het vroegere oordeel dat verzoeker niet afkomstig is uit Ghazni, daar niet heeft gewoond en daar dus geen problemen kan hebben gekend, niet kunnen wijzigen. Hieraan wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk toegevoegd dat de ingediende documenten slechts bewijswaarde hebben indien ze steunen op eerlijke en geloofwaardige verklaringen, wat in het geval van verzoeker niet wordt aangenomen. Uit deze motieven blijkt dus dat de gemachtigde de mening is toegedaan dat de oorspronkelijke verklaringen van verzoeker niet eerlijk en geloofwaardig waren, waardoor de nieuw ingediende stukken geen bewijswaarde hebben en geen afbreuk kunnen doen aan het oordeel dat verzoeker niet afkomstig is uit Ghazni, daar niet heeft gewoond en daar dus geen problemen kan hebben gekend. Dit oordeel steunt niet op een verkeerde feitenvinding en is niet kennelijk onredelijk.

Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat verzoeker er in het verzoekschrift niet in slaagt aan te tonen dat ten onrechte niet werd aanvaard dat hij nieuwe gegevens zou hebben aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen en die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg terecht besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. De schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

De schending van de overige aangevoerde bepalingen wordt niet met concrete gegevens uiteengezet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken nrs. X en X worden gevoegd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

A. DE SMET